

Noget, der kunde berettigede til denne Udtalelse fra den ærede Taler's Side, men det er saa langt fra Tilfældet, at det forundrer mig noget, at det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds, som har været i Besiddelse af den Bog, hvoraf han oplæste nogle Linier, ikke har set, at det ingenlunde har været Oberst Tschernings Tante. Han udtaler sig nemlig aldeles tydelig, f. Ex. Pag. 9: „Søg en Neutralitet i Lighed med den Schweiz og Belgien have; en saadan Sikkerhed, hvor uvis den end bliver, er dog den bedste, den eneste, som det nuværende danske Rige kan faae.“ De se altsaa deraf, at det er ingenlunde hans Mening, at dermed ere vi fuldstændig sikrede. (N. P. Jensen: Det læste jeg ogsaa op). Dette Punkt der har jeg ikke set i det Udtog, jeg her har, det tror jeg er en Feiltagelse, det var et andet Sted, at den ærede Taler læste op af; men dernæst blev der ogsaa talt om Afvæbning, dog tror jeg ikke, at det var Oberst Tscherning, det blev tillagt, men det var en æret Taler her i Thinget.. Men da der er Mange her i Landet, der have villet skilbre dem, der hylde den Tscherningske politisk-militære Anskuelse om vort Lands Stilling, som om de vilde afvæbne, vil jeg gjøre opmærksom paa, at det er en fuldstændig urigtig Opfattelse. Ogsaa i den Henseende skal jeg tillade mig at nævne her et Sted, hvor han aldeles udtrykkelig udtaler, at han ikke vil, at vi skulle afvæbne. Han siger: Jeg vil ikke afvæbne — i dette Dieblis kan jeg ikke finde Stedet —, men at han derimod vil have en Folkevæbning, som skal være i Stand til at holde Folket vaagent, og der er altsaa fra hans Side set ikke tænkt paa, at man skal, saaledes som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) frygtede, lade Folket falde i Slummer og tro, at nu var der ingen Fare. Han har villet netop det Samme som Schweiz, han har netop i den sidste Tid gjort klart, at Folket skal ikke blot uddannes i Brug af Vaaben, men ogsaa i Forbindelse dermed uddannes til Borgere, der vilde vide at forsvare deres Land baade i den ene og den anden Retning. Han siger derved: Efter min Mening naas dette bedst ved at opgive alle Forberedelser til at træde i Stranden som krigsførende Stat, derfor kun beholde vor Væbningsvæsen som en Folkestole, tillands for at øve det tilvovende Mandskab under strengt Tilsyn i Vaaben i 6 a 7 Uger, tilføjs, ved at sende nogle mindre, veludstyrede Fartøier til de forskjellige Verdenshave for at besynte og støtte Søfart og Handel og for at udvikle Styrmandskunsten. De se saaledes, at han aldeles ikke hører til dem, der have villet afvæbne, og at hans Efterfølgere heller ikke paa nogen Maade have ment, at det skal være Tilfældet. Hvad vi befrygte af denne Plan, som den ligger for nu og de tidligere fra Regeringens Side forelagte Planer, er, at de ikke skal kunne holde Danmark samlet men

skulle fremme dets Deling, og dette forekommer os at være den forfærdeligste af alle Ulykker. Vi maatte efter vor Anskuelse hellere blive overvundne som en Helhed af en anden stærkere Magt, end blive delt af to forskjellige Magter og saaledes med dobbelt Hastighed blive udslettet af Nationernes Tal. I den Henseende kan jeg saa fuldstændig samstemme med, hvad han siger Pag. 9: „Jeg indrømmer, at saafremt der var noget Glimt af Haab om at Danmark udelte, som Helhed, lod sig forsvare mod nogen af de Angribere, vi kunde forudsætte under Overveielser af vore Forsvarsmidler, saa var vist intet Offer for stort.“ Det er Noget, jeg finder Anledning til ogsaa her at fremhæve paa Grund af de Ytringer, der for nogen Tid siden ere fremkomne fra Regeringen, som gif ud paa, at der var en koalificeret Fæderlandskjærlighed hos dem, som gif med Regeringens Forsvarsplan; men det er altsaa denne Tingenes ulykkelige Stilling, at vort Land for den største Landsdels Vedkommende hænger sammen med et andet Land, der, hvilket Dieblis det vil, kan gjøre sig til Herrer over den, saaledes at vi i Virkeligheden ikke ere Herrer der, og saa, at man med dette for Die vil lade en forskjellig Stilling af de forskjellige Landsdele træde saa skarpt frem, som man gjør, naar man befæster Sjælland for derigjennem at forsvare Danmark; det er det, som af Tscherning er kaldt Begyndelsen til Danmarks Deling, og jeg tror, at han har fuldtommen Ret deri. Paa Grund af de Udtalelser, der nu ere fremkomne og efter Bestaffenheden af selve Udtalelserne fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds, som jeg har læst, vil jeg forsørgt meget betydelig indskrænke det, jeg ellers havde havt at sige; men der er dog endnu en Bemærkning, jeg vil gjøre i Anledning af det nævnte ærede Medlems Udtalelser. Det forekom mig, at han har opfattet den Reform, der er foregaaet i det schweiziske Forsvarsvæsen urigtig. Han siger, at man efter de Erfaringer, man havde gjort ved Mobiliseringen i 1870, havde opdaget mangfoldige Mangler ved den schweiziske Militærhær; nu vilde man afhjælpe disse, og man var derfor der gaet til at indrette Hæren aldeles efter den preussiske Hær, hvad Hovedinddelingen angaar; men der er visse andre Henseender, i hvilke man ikke har efterlignet Preussen, og i hvilke man ikke paa nogen Maade har villet efterligne dette Land. Man har der ikke villet have en staaende Hær, men har paa det Bestemteste værget sig derimod og erklæret, at en staaende Hær i Schweiz vilde være Begyndelsen til Undergang for deres hele politiske og sociale nuværende Tilstand. Der har været enkelte Schweizere, der have udtalt den Mening, at man burde have stærke Kadres, saaledes at Mandskabet strax kunde søge til dem, men dette er blevet aldeles afvist af Regeringen og af Flextallet. Nu siger det ærede Medlem, at han heller ikke har sagt, at de i Schweiz ganske ere gaaede til at